

Margot Andreasen

flugten

Illustreret af
Sussi Bech

lias kamp 2
FANTASY • LIX 13

Margot Andreassen

FLUGTEN

Lias kamp 2

Illustreret af **Sussi Bech**

E EUDOR

Personer i bind 2

lia

gråulv

manu

khan

rane

marni

Gråulv

For enden af trappen gør Lia og kalaen holdt for at puste ud. Dybt under dem ligger fange-kælderen med sin stank af angst og død.

Lia stivner. Der er nogen ved døren. En grå skygge. Den krummer sig sammen. Den snerrer. Så retter den et par smalle, gule øjne mod dem.

Gråulv!

Lias ben er ved at give efter under hende, for der er kun én vej: forbi uhyret ved døren.

I det samme hører hun en dæmpet nynnen fra kalaen. Og med ét kommer hun til at tænke på sin far. Han kunne synge, så

selv den bidske hund blev blid som et lam. Sådan sagde Dina i hvert fald.

Gråulv står stille og lytter, bakker væk fra døren og lader dem komme ind.

Men i samme sekund de lukker døren bag sig, knurrer den igen. Helt nede fra maven.

Kalaen bliver desperat ved med at nynne. Men Gråulv er holdt op med at lytte. Det ulmer i dens gule øjne. Den blotter sine skarpe tænder.

Hun er nødt til at gøre noget. Finde ind til sin kraft.

Der er ingen tid at spille. Hun søger efter

tonerne i sit indre. Leder og leder.

Så med ét er de der. Ikke bare i hendes hoved. De flyder ud ad munden og fylder rummet. Som en sang fra en helt anden verden.

Det giver et sæt i kalaen. Han holder op med at nynne og ser på hende.

Gråulv rejser sine ører, så de står lige i vejret. Halen holder op med at piske. Den lytter!

Dens tykke pels skinner som sølv i det svage lys fra faklen. Og for første gang ser Lia, hvor smuk den er.

Så synger hun om Gråulv. Om dens smukke pels, der skinner som sølv. Om dens mod og styrke, og om dens tørst efter frihed.

Gråulv ikke bare lytter. Den svarer på hendes sang med en sagte hylen.

Lyden bliver til en eksplosion i Lias ører, og hun bliver ramt af en mægtig kraft.

Farver og lyd fylder hendes indre og bruser gennem hendes hoved som en vild flod. En flod som forvandler ulvens hylen til et sprog, der giver mening.

Hun sanser det store dyrs smerte over at være på borgen. Dens had til Fruen og dens raseri over at være nødt til at adlyde hende. Som en kæmpe kraft føler hun dens ønske om igen at være en fri og stolt ulv.

Det ene syn efter det andet viser sig i Lias hoved. Der er så meget, Gråulv vil have, hun skal vide.

Hun lægger hånden på dens store hoved.

»Det må vente, Gråulv,« synger hun.
»Vi skal skynde os. Og du skal komme med os.«

Da de tier, tager kalaen igen Lias hånd.

»Hvem er du? Kun vores grande kunne synge, som du lige har sunget.«

»Senere!« siger hun. »Vi må tale sam-

men senere. Vi skal væk, før det bliver lyst.«

Kalaen nikker.

»Vi er nødt til at stjæle en hest. Ellers bliver vi fanget med det samme.«

Lia tøver.

Det er klart. Han har ret. Uden en hest har de ikke en chance for at slippe væk.

»Men jeg kan ikke ride,« sukker hun.

»Jeg skal nok hjælpe dig. Jeg har redet hele mit liv. Kom! Vi må over til stalden.«

Uden en lyd løber de gennem de mørke gange med ulven som en grå skygge bag sig.

De gør holdt og lytter. Ude i gården er der stille. Den eneste lyd, de hører, er den hårde vind efter regnen. Natten ligger som et sort tæppe rundt om dem. Her og der lyser en svag fakkellampe op. Men mørket er tæt nok til at skjule dem.

Lia farer sammen, da ulven med ét står stille.

»Hvad er der, Gråulv?«

Gråulv lytter. Halen står lige i vejret, og dens store hoved er højt løftet. Den har fået færtten af noget.

Så hører Lia en hysten og får til sin skræk øje på Fruens ulve. På vej hen mod dem.

Sangen. Hun må finde ind til sin sang igen. De toner, der gjorde Gråulv til hendes ven. Hun prøver. Trækker vejret dybt og prøver igen. Men hendes hoved er helt tomt, og det føles, som om hendes stemme er tørret ind. Hun svajer. Er nødt til at give op.

»Gråulv,« mumler hun. »Hjælp os!«

Gråulv står som støbt fast til jorden, mens de andre ulve nærmer sig.

Nu er en stor, sort han henne ved dem.

Gråulv viser sine tænder i en snerren. Halen pisker fra side til side, og dens øjne

ulmer gult af raseri.

Den sorte ulv tøver. Gør holdt og står stille.

Gråulv sætter af i et langt spring og lander foran den. Den har ørerne lige i vejret. Viser igen sine skarpe tænder. Holder sit hoved højt og ser nu dobbelt så stor ud som den anden ulv.

Der lyder en ynkelig piben fra den sorte ulv. Den lægger ørerne bagud, kryber hen ad jorden og gør sig så lille som mulig. Den vil ikke slås. Gråulv har vundet uden kamp.

I det samme mærker Lia et ryk i hånden.

»Kom!« siger kalaen og haler i hende.

Hun kan næsten ikke rive sig løs fra synet af de to ulve. Gråulv står stille og knejser over den sorte ulv. Så følger den adræt efter Lia og kalaen.

Koblet af ulve lister hen i deres krog. Ingen af dem vover at udfordre Gråulv igen.